

Spell

นักโทษเยาวชนหนึ่งร้อยคนถูกส่งกลับลงไปยังโลกมนุษย์ เพื่อหาทางเอาชีวิตรอด
จากโลกที่ถูกอาวุธนิวเคลียร์และภัยพิบัติทำลายล้างเมื่อหลายร้อยปีก่อน

THE 100 DAY 21

วันที่ยี่สิบเอ็ด

แกลสส์ มอร์แกน
เขียน

ดาวิช ซาญชัวนิช
แปล

ภาคสองของ หนึ่งร้อย (THE 100) ที่ซีรีส์โดยช่อง CW

ฉบับครั้งที่ 1

บทที่ 1

เวลา

ไม่มีใครอยากยืนอยู่ใกล้หลุมศพ แม้ว่าสมาชิกของพวกเขาหนึ่งร้อยจะถูกฝังอยู่ในสุสานที่จัดขึ้นอย่างลวกๆ ไปถึงสี่คนแล้ว คนอื่นๆ ที่เหลือก็ยังทำใจไม่ค่อยได้กับการเอาศพไปฝังไว้ใต้พื้นดินอยู่ดี

ไม่มีใครอยากจะยืนหันหลังชนต้นไม้ด้วยเช่นกัน หลังการโจมตีในครั้งนั้น แม้แต่เสียงพึมพำไม่ดังสวบสบกก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้ผู้รอดชีวิตทั้งหลายสะดุ้งสุดตัว ดังนั้นคนเกือบหนึ่งร้อยจึงมาบอกลาแอสเซอร์โดยยืนเบียดเสียดกันเป็นรูปครึ่งวงกลมอยู่หน้าหลุมฝังศพ สายตาของพวกเขาเคลื่อนหลุกหลิกไปมองศพที่มองเงามืดในป่าที่

เสียงเปรียะๆ ของกองไฟที่ช่วยให้อุ่นใจก็เจียบลงไปอย่างชัดเจน ฟันของพวกเขาคมดไปตั้งแต่เมื่อคืนนี้ และก็ไม่มีใครอยากจะออกไปเก็บเพิ่มด้วย เวลส์คงจะไปเองแล้วถ้าเขาไม่มัดแต่อยู่กับการขุดหลุมฝังศพ ซึ่งก็เป็นหน้าที่ที่ไม่มีใครอาสาจะทำอีกเช่นกัน เว้นแต่อีริค เด็กชาวอาร์คาเดียที่ตัวสูง ผู้เจียบขริ่ม

“เราแน่ใจหรือว่าเขาตายแล้วจริงๆ” มอลลีกระซิบพลางเขยิบออกห่างจากหลุมลึกนั้น รวากับกลัวว่ามันจะกลืนเธอลงไปด้วย มอลลีอายุแค่สิบสาม

แต่ก็ยังดูเด็กกว่านั้น หรืออย่างน้อยก็เคยดูเด็กกว่านั้น เวลส์นึกถึงตอนที่เขาช่วยเธอออกมาตอนยานตก ตอนนั้นแก้มของเธอเประะไปด้วยน้ำตาและขี้เถ้า แต่ตอนนี้ใบหน้าของเด็กสาวเล็กผอมจนแทบจะเรียกได้ว่าชুবตอบเลยที่เดียว บนหน้าผากยังมีรอยแผลที่ดูเหมือนไม่ได้รับการทำแผลอย่างเหมาะสมอีกต่างหาก

สายตาของเวลส์เบือนไปมองคอของแอชเชอร์โดยไม่ได้ตั้งใจ มองไปยังแผลหยักๆ ตรงตำแหน่งที่ลูกธนูปักคอของเขา ผ่านมาสองวันแล้วที่แอชเชอร์ตาย สองวันนับตั้งแต่ที่มีเงาร่างลึกลับปรากฏขึ้นบนสันเขา ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาวอาณานิคมถูกสอนมา ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาคิดว่าตัวเองรู้ พลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ

พวกเขาถูกส่งมายังโลกในฐานะตัวอย่างทดลองมีชีวิต เป็นคนกลุ่มแรกที่ได้เหยียบดาวเคราะห์ดวงนี้ในช่วงสามร้อยปี แต่พวกเขาคิดผิด

คนบางกลุ่มไม่เคยจากไปไหน

ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเร็วมาก เวลส์ไม่รู้เลยว่ามืออะไรผิดปกติจนกระทั่งแอชเชอร์ล้มลงไป แอชเชอร์สลัดกรอกๆ ขณะคลำๆ ดึงๆ ลูกธนูที่ปักคออยู่นั้นคือตอนที่เวลส์หันขวับไปข้างหลัง...และเห็นคนเหล่านั้น เงาร่างดำๆ ของคนแปลกหน้าเบื้องหน้าพระอาทิตย์ตกดินนั้นดูเหมือนปีศาจมากกว่ามนุษย์ เวลส์กะพริบตาถี่ๆ ใจหนึ่งนึกหวังให้เงาร่างเหล่านั้นอันตรธานหายไป ไม่มีทางที่คนพวกนั้นจะมืออยู่จริง

แต่ภาพหลอนยิ่งธนูไม่ได้

หลังจากเสียงร้องขอความช่วยเหลือของเวลส์เงียบไปโดยไม่มีใครได้ยิน เขาก็รีบแบกแอชเชอร์ไปที่เต็นท์พยาบาล ในนั้นมีอุปกรณ์ทางการแพทย์ที่พวกเขาถู้ออกมาได้จากกองไฟ แต่มันก็ไร้ประโยชน์ กว่าเวลส์จะลงลานความหาผ้าพันแผลมาได้ แอชเชอร์ก็จากไปแล้ว

มี คน อยู่บนโลกได้อย่างไรกัน เป็นไปไม่ได้ ไม่มีใครรอดชีวิตจากมหาภัยพิบัติ นั่นเป็นสิ่งที่โต้แย้งไม่ได้เช่นเดียวกับความจริงซึ่งฝังรากลึกอยู่ใน

หัวของเวลส์ว่าน้ำจะกลายเป็นน้ำแข็งที่ 0 องศาเซลเซียส หรือดาวเคราะห์ทั้งหลายย่อมหมุนรอบดวงอาทิตย์ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ได้เห็นด้วยตาของตัวเอง ผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งแน่นอนว่าไม่ได้ลงมาพร้อมกับยานของอาณานิคมชาวโลก

“เขาตายแล้ว” เวลส์พูดกับมอลลีขณะที่เขาลุกขึ้นยืนอย่างหมดแรง ก่อนที่จะรู้ว่าเกือบทุกคนกำลังจ้องเขา เมื่อสองสามสัปดาห์ก่อน สีหน้าของคนเหล่านี้ถ้าไม่ได้แสดงความเกลียดชังออกมาตรงๆ ก็จะเปี่ยมไปด้วยความหวาดระแวง ไม่มีใครเชื่อหรือกว่าลูกชายของสมุหนายกจะถูกส่งตัวไปคุมขังจริงๆ มันจึงง่ายเสียยิ่งกว่าที่แกรห์มจะหว่านล้อมให้ทุกคนเชื่อว่าเวลส์ถูกส่งมาเป็นสายให้พ่อตัวเอง แต่ในยามนั้น ทุกคนกำลังมองเขาด้วยสายตาคาดหวัง

ท่ามกลางความโกลาหลหลังจากเหตุการณ์ไฟไหม้ เวลส์ได้จัดทีมขึ้นมาเก็บรวบรวมข่าวของที่เหลืออยู่และสร้างสิ่งปลูกสร้างแบบถาวร ความสนใจในสถาปัตยกรรมบนโลกที่ครั้งหนึ่งเคยทำให้พ่อผู้เคร่งเครียดของเขาต้องหัวเสียมาแล้ว ตอนนั้นกลับทำให้เวลส์สามารถออกแบบบ้านไม้สามหลังได้ บ้านพักเหล่านั้นตั้งอยู่ใจกลางทุ่งโล่ง

เวลส์เงยหน้ามองฟ้าที่เริ่มมืด เขาคงจะยอมทุกอย่างแลกกับการให้สมุหนายกได้มาเห็นบ้านพักเหล่านี้ ไม่ใช่เพื่อพิสูจน์ตัวเองหรือว่าอะไร...ไม่ใช่หลังจากที่เขาได้เห็นพ่อถูกยิงบนชั้นปล่อยยาน ความชิงชังของเวลส์เหือดหายไปเร็วพอๆ กับที่สีเลือดเหือดหายไปจากแก้มของสมุหนายก ตอนนี้เวลส์ขอเพียงแค่ว่าวันหนึ่ง พ่อของเขาจะมีโอกาสได้เรียกโลกว่าบ้าน ชาวอาณานิคมที่เหลือควรจะตามลงมาเมื่อมีการประเมินแล้วว่าสภาพบนโลกนั้นปลอดภัย แต่ตอนนี้เวลาก็ผ่านไปยี่สิบเอ็ดวันแล้วโดยไม่มีแม้แต่แสงวูบวาบบนท้องฟ้า

ขณะที่เวลส์ลดยานลงมองพื้น ความคิดของเขาก็หวนกลับไปสู่งานที่ต้องทำตรงหน้า การบอกลาเด็กชายที่กำลังจะถูกส่งไปยังสถานที่พำนักอันมืดมิดกว่าท้องฟ้าในยามนี้

เด็กสาวคนหนึ่งที่ยืนข้างเวลส์ตัวสั่นเทา “เราเร่งมือกันหน่อยได้ไหม” เธอว่า “ฉันไม่อยากจะยืนอยู่ตรงนี้ทั้งคืนหรอกนะ”

“ระวังน้ำเสียงของตัวเองหน่อย” เด็กสาวอีกคนที่ชื่อเคนดัลล์เอ็ดริมฝีปากบอบบางของเธอเบ้ออย่างไม่พอใจ ในตอนแรกเวลส์นี่คิดว่าเธอเป็นเพื่อนร่วมยานฟินิกซ์เสียอีก แต่สุดท้ายเขาก็พบว่าแวนดาถือดีและสำเนียงห้วนๆ ของเธอ นั้นเป็นแค่การเลียนแบบบรรดาเด็กสาวที่เติบโตมาพร้อมกับเวลส์เท่านั้น นี่เป็นพฤติกรรมปกติของเด็กๆ ชาววัลเดินและอาร์คาเดีย แต่เขาก็ยังไม่เคยเจอใครที่ทำได้ใกล้เคียงเท่าเคนดัลล์มาก่อน

เวลส์มองหาแกรห์ม ชาวฟินิกซ์อีกเพียงหนึ่งเดียวนอกจากเวลส์และคลาร์ก ปกติแล้วเวลส์จะไม่ชอบให้แกรห์มแสดงบทหัวหน้านักลุ่ม แต่แกรห์มก็เป็นเพื่อนของแอชเชอร์ และเหมาะที่จะเป็นผู้กล่าวอำลาในงานศพมากกว่าเวลส์ แต่แกรห์มเป็นอีกหนึ่งคนที่ไม่มาร่วมงานศพ...คลาร์กก็นี่แหละ เธอออกไปช่วยเบลลามีตามหาน้องสาวในช่วงไฟไหม้ และทิ้งคำพูดเผ็ดร้อนห่าคำที่เธอตวาดใส่เวลส์ก่อนจากไป นาย-ทำลาย-ทุกอย่าง-ที่นาย-จะต้อง

เสียงสวบสาดดังขึ้นในดงไม้ ตามมาด้วยเสียงตกใจเฮือกดังขึ้นในกลุ่มคน เวลส์ดึงมอลลีไปอยู่ข้างหลังเขาค้นที่ด้วยสัญชาตญาณ มืออีกข้างคว้าพลั่ว

แกรห์มก้าวเข้ามาในลานโล่ง ข้างๆ เขา คือเด็กชาวอาร์คาเดียสองคน... อาซุมา กับติมิทรี... และเด็กสาวชาววัลเดินอีกคนที่ชื่อโลล่า เด็กหนุ่มทั้งสามแบกท่อนไม้มาเติมอ้อมแขน ส่วนโลล่าหนีบกิ่งไม้มาด้วยสองสามกิ่ง

“หวานเล่มอื่น อยู่ที่นี่เอง” เด็กชาววัลเดินที่ชื่ออันโตนิโอพูดขึ้น เขาเพ่งมองอุปกรณ์ชิ้นนั้นที่สะพานอยู่บนไหล่ของอาซุมา กับติมิทรี “เราต้องใช้มันเมื่อตอนบ่าย พวกนายรู้ไหม”

แกรห์มเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งขณะมองสำรวจบ้านพักหลังใหม่ สุดท้ายพวกเขาก็สร้างบ้านเป็นเสียที ครั้งนี้ไม่มีช่องโหว่บนหลังคาแล้ว ซึ่งก็หมายความว่าตอนกลางคืนมันคงจะอุ่นขึ้นมากและแห้งกว่าเดิมมาก แต่ไม่มี

สิ่งปลูกสร้างหลังไหนที่มีหน้าตาต่าง เพราะนั่นกินเวลานานเกินไป และถ้าไม่มีกระจกหรือพลาสติกกรุบานหน้าต่าง มันก็แทบเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้นอกจากรูโหว่บนผนังเท่านั้น

“เชื่อดีเถอะ มันสำคัญกว่าแน่นอน” แกรห์มพูดพลางยกท่อนไม้ที่แบกอยู่ขึ้น

“ฟินเธอ” มอลลี่ถาม เธอสะดุ้งเมื่อแกรห์มแค้นหัวเราะหึๆ

“ไม่ใช่ หอก ต่างหาก กระท่อมไม้สองสามหลังนี้มันไม่ช่วยให้เราปลอดภัยได้หรอกนะ เราต้องป้องกันตัวเอง ครึ่งหน้าถ้าไอ้พวกพวกนั้นโผล่มา เราจะต้องพร้อมรับมือ” สายตาของแกรห์มเบือนไปยังแอชเชอร์ แล้วสีหน้าอันไม่คุ้นเคยก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขาบ่งชี้ว่าโทสะกับความหึงผยองที่เคลือบอยู่บนหน้าเขายามปกติบัดนี้ปรี่แตก เผยให้เห็นอะไรบางอย่างที่คล้ายคลึงกับความเศร้าสร้อยอย่างแท้จริง

“นายอยากมาร่วมพิธีแป็บหนึ่งไหม” เวลส์ถามเสียงอ่อนลง “ฉันคิดว่าเราควรจะทำอะไรกับแอชเชอร์สักหน่อย นายรู้จักเขาดี เพราะงั้นนายอาจจะอยาก...”

“ดูเหมือนนายจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้วนี่” แกรห์มตัดบท เขาเลี้ยวไม่มองศพของแอชเชอร์ด้วยการหันมาสบตาเวลส์ “ตามสบายเถอะ สมุหนายก”

พอถึงตอนที่ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว เวลส์กับอีริกก็โกยดินกลบหลุมศพเป็นครั้งสุดท้ายในขณะที่ปริยาเอาพวงดอกไม้ไปคล้องรอบป้ายหลุมศพไม้ คนอื่นๆ ที่เหลือทยอยเดินออกไป ถ้าไม่ใช่เพื่อเดินหนีที่ฝังศพก็คงเพื่อไปจับจองที่ว่างในบ้านพักหลังใหม่ แต่ละหลังก็ได้ยืมคนสบายๆ หรือสามสิบ ถ้าทุกคนเหนื่อย...หรือหนาว...จนขี้เกียจจะบันไดหากมีใครไม่รู้มาพาดบนกองผ้าห่มใหม่ๆ ดำๆ หรือsockใครไม่รู้โดนหน้า

เวลส์ผิดหวังก็จริง แต่ก็ไม่ได้แปลกใจอะไรที่พบว่าโล่ล่าไปจองบ้านพักหลังหนึ่งให้แกรห์มกับพรรคพวกอีกแล้ว ทำให้เด็กๆ ที่อายุน้อยกว่าต้อง

นอนสั้นกึ่งท่ามกลางอากาศหนาวเย็นในทุ่งโล่งสลัดกับอาการหวาดผวาเงามืดที่เคลื่อนไหววูบวาบรอบๆ บริเวณ แม้จะมีการตอสาเฝ้ายามให้ คนที่ถูกทิ้งไว้ข้างนอกก็คงจะไม่ได้นอนหลับอย่างเต็มอ้อมอยู่ดี

“นี่” เวลส์เรียกแกรห์มซึ่งเดินผ่านมาพอดี ในมือเขาถือหอกที่เพิ่งทำเสร็จไปแค่ส่วนเดียว “เมื่อคืนนี้นายกับดีมีทรีจะเฝ้ายามกะสอง งั้นทำไมพวกนายถึงไม่มานอนข้างนอกล่ะ ฉันจะได้ไปตามงายหน่อยตอนเปลี่ยนกะ”

ก่อนที่จะแกรห์มจะทันได้ตอบอะไร ไล่ล่าก็เดินนวนายเข้ามาเกาะแขนแกรห์ม “นายสัญญาแล้วนะว่าคืนนี้นายจะอยู่กับฉัน ฉันกลัวจนไม่กล้านอนคนเดียวแล้วนี่” เธอเอ่ยเสียงแหลมระทวยผิดกับเสียงพูดห้วนๆ ตามปกติลิบลับ

“โทษทีนะ” แกรห์มยกไหล่ให้เวลส์ เวลส์รับรู้ได้ถึงคำความถือดีในน้ำเสียงของแกรห์ม “ฉันเกลียดที่ต้องผิดคำพูดนะ” แกรห์มโยนหอกเล่มนั้นมาให้เวลส์ซึ่งรับเอาไว้ด้วยมือเพียงข้างเดียว “ฉันขอเฝ้ายามคืนพรุ่งนี้แทนแล้วกัน ถ้าพวกเรายังไม่ตายกันหมดซะก่อน”

ไล่ล่าทำเป็นตัวสั่นเกินจริง “แกรห์ม” เธอเอ็ด “นายไม่ควรจะพูดอะไรอย่างนั้นนะ!”

“ไม่ต้องห่วงนะ ฉันจะปกป้องเธอเอง” แกรห์มโอบไล่ล่าเอาไว้ “หรือถ้าไม่สำเร็จ เธอก็มั่นใจได้เลยว่าคืนสุดท้ายบนโลกของเธอจะต้องเป็นคืนที่เยี่ยมยอดที่สุดในชีวิตแน่” ไล่ล่าหัวเราะคิกคัก เวลส์ต้องห้ามใจไม่ให้เปลอกกลอกตา

“พวกนายน่าจะไปนอนข้างนอกทั้งคู่” อีริคพูดขณะที่เขาไพล่ออกมาจากเงามืด “คนที่เหลือจะได้นอนพักบ้าง”

แกรห์มหัวเราะหึๆ “อย่าคิดว่าฉันไม่เห็นเฟลิกซ์แอบย่องออกมาจากฟูกของนายเมื่อเช้านี้” อีริค “ถ้าจะมีอะไรที่ฉันทนไม่ได้ ก็พวกปากว่าตาขยิบนี่ละ”

ใบหน้าของอีริคปรากฏรอยยิ้มที่หาดูได้ยากยิ่งขึ้นมารูบหนึ่ง “จริง

แต่นายก็ไม่ได้ยินเสียงเรานี่”

“ไม่เอาน่า” ไอล่าดึงแกรห่มให้ออกเดิน “รีบไปก่อนที่แทมซันจะยกเตียงของเราให้คนอื่นเถอะ”

“นายอยากให้ฉันช่วยเผ่ากะนี้เป็นเพื่อนไหม” อีริคหันไปมองเวลส์

เวลส์ส่ายหน้า “ไม่เป็นไร พริยาออกไปเดินลาดตระเวนรอบนอกแล้ว”

“นายคิดว่าพวกมันจะกลับมาอีกจริงๆเหรอ” อีริคลดเสียงลงถาม

เวลส์เหลียวไปมองข้างหลังเพื่อว่ามีใครแอบฟังอยู่ในความมืด จากนั้นค่อยพยักหน้า “นั่นไม่ใช่แค่คำเตือนหรอกนะ มันเป็นการแสดงแสนยานุภาพต่างหาก ไม่ว่าพวกมันจะเป็นใครก็ตาม พวกมันก็อยากให้เรารู้ว่าพวกมันไม่พอใจที่เรามาอยู่กันที่นี่”

“ใช่ ชัดเลยว่าพวกมันไม่พอใจ” อีริคพูดพลางหันไปมองทุ่งโล่งที่ซึ่งแอชเซอร์ถูกฝัง เขาถอนหายใจแล้วบอกราตรีสวัสดิ์เวลส์ก่อนเดินไปยังกองหินนอนซึ่งจัดเตรียมขึ้นอย่างลวกๆ ตรงนั้นมีเฟลิกซ์กับคนอื่นๆ ไปยืนนอกกันอยู่รอบๆ กองไฟที่ดับมอดแล้วตามความเคยชิน

เวลส์ยกหมอกพาดบ่าแล้วมองหาพริยา เขาเพิ่งเดินไปได้สองสามก้าว แต่แล้วไอล่าก็ไปกระแทกอะไรสักอย่าง มีเสียงร้องแหลมดังขึ้นในความมืด

“เธอไม่เป็นไรนะ” เวลส์ถามพร้อมกับยื่นมือที่มันคงออกไปช่วยจับ

“ฉันไม่เป็นไร” เด็กสาวตอบเสียงสั้น มอลลีนั่นเอง

“คืนนี้เธอจะนอนที่ไหนกันเนี่ย ฉันจะช่วยจัดที่นอนให้”

“ข้างนอกนี่ละ บ้านพักเต็มหมดแล้ว” เธอพูดเสียงอ่อย

เวลส์อยากจะจับแกรห่มกับไอล่าโยนลงลำธารเสียเหลือเกิน “ยังหนาวอยู่หรือเปล่า” เขาถาม “ฉันไปเอาผ้าห่มให้ไหม” ถ้าจำเป็นเขาจะไปแย่งมาจากแกรห่มเลยละ

“ฉันไม่เป็นไรหรอก คืนนี้ไม่หนาวเท่าไรนี่ จริงไหม”

เวลส์เฟ่งพินิจเธอด้วยความสงสัย เพราะตั้งแต่พระอาทิตย์ตก อุณหภูมิก็ลดลงมากทีเดียว เขายื่นหลังมือไปแตะหน้าผากมอลลี เด็กสาวตัวอุ่นๆ

“แน่ใจนะว่าเป็นอะไร”

“สงสัยจะมีนหัวนิดหน่อย” เธอยอมรับ เวลส์เฝ้าปากแน่น ข้าวของของพวกเขาถูกไฟเผาไปไม่น้อย ซึ่งหมายความว่าปันส่วนอาหารก็ลดลงอย่างมีนัยสำคัญด้วยเช่นกัน “อ้าว” เขาล้วงกระเป๋าลแล้วหยิบแพ็คโปรตีนที่ยังไม่ทันได้กินออกมาให้เธอ “กินนี่ซะ”

มอลลีส่ายหน้า “ไม่เป็นไรหรอก ฉันไม่หิวนะ” เธอเอ่ยด้วยเสียงอ่อนแรง

หลังจากบังคับให้เธอสัญญาแล้วว่า ถ้าพรุ่งนี้อาการยังไม่ดีขึ้น เธอจะต้องบอกเขา เขาก็ออกไปตามหาพริยาต่อ พวกเขารักษาพยาบาลส่วนใหญ่เอาไว้ได้ แต่จะมีประโยชน์อะไรถ้าไม่มีคนที่รู้วิธีใช้มัน เขานึกสงสัยว่าตอนนี้ คลาร์กกับเบลลามี่จะเดินทางไปไกลแค่ไหนแล้ว สองคนนั้นจะพบร่องรอยของอีกเทเวียบ้างหรือไม่ แต่แล้วความกลัวก็ผุดวาบขึ้นท่ามกลางความเหนื่อยล้า เมื่อเวลส์นึกได้ว่าอันตรายแบบใดที่รอคลาร์กอยู่ในป่า เธอกับเบลลามี่ออกไปก่อนค่ายจะถูกโจมตี ทั้งคู่ไม่รู้ว่าจะข้างนอกนั้นมีคนอยู่ เป็นชาวโลกที่สื่อสารด้วยการใช้ลูกธนูอำมหิต

เขาถอนหายใจขณะแหงนหน้าขึ้นมองฟ้า พลังส่งคำสวดภาวนาไปให้เด็กสาวที่เขาเอาชีวิตคนอื่นนับไม่ถ้วนไปเสี่ยงเพื่อปกป้อง เด็กสาวผู้ซึ่งดวงตาสีฟ้าด้วยความเกลียดชังตอนที่เธอบอกเขาว่าไม่อยากจะเห็นหน้าเขาอีกต่อไป

บทที่ 2

คลาร์ก

ทั้งคู่เดินเท้ามาร่วมสองวันแล้ว โดยหยุดพักคราวละหนึ่งหรือสอง ชั่วโมงเท่านั้น น้องของคลาร์กร้อนผ่าว แต่เบลลามีไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดเดินเลย และเชื่อว่าคลาร์กจะสนใจ...ความจริงแล้วเธอยินดีต้อนรับความเจ็บปวดด้วยซ้ำ เพราะยิ่งเธอนึกถึงเอ็นร้อยหวายของตัวเองมากขึ้นเท่าไร เธอก็ยิ่งรู้สึกถึงความเจ็บปวดในอกยามนึกถึงเพื่อนที่เธอไม่สามารถจะช่วยเหลือไวน้อยลงเท่านั้น

เธอสูดหายใจลึก ต่อให้จะถูกปิดตา ก็ยังบอกได้อยู่ดีว่าตอนนี้พระอาทิตย์ตกไปแล้ว อากาศอวลไปด้วยกลิ่นดอกไม้สีขาวที่บานเฉพาะตอนกลางคืน หมู่ต้นไม้ดูราวกับสวมชุดราตรีสำหรับไปกินอาหารค่ำ คลาร์กอยากรู้จริงๆ ว่าดอกไม้แปลกประหลาดพวกนี้กำลังใช้ประโยชน์จากวิวัฒนาการในรูปแบบใด บางทีมันอาจจะดึงดูดแมลงกลางคืนละมั้ง กลิ่นเฉพาะตัวของมันอบอวลไปทั่วบริเวณเป็นดงไม้หนาที่บีบ คลาร์กชอบอะไรแบบนี้มากกว่า ดันแอ๊ปเปิ้ลซึ่งถูกปลูกรเรียงเป็นแถวที่เธอกับเบลลามีเห็นก่อนหน้านี้ ขนคอของเธอลุกชันเมื่อนึกภาพต้นไม้ที่เว้นระยะห่างเท่าๆ กันเหมือนแถวของการ์ดที่กำลังยืนอย่างฝั่งผายอย่างไรอย่างนั้น

เบลลามีเดินนำเธอไปสองสามเมตร เขาทำตัวเงิบเขยิบเหมือนตอน
ออกไล่สัตว์ เพียงแค่ครั้งนี้เขาไม่ได้ไล่ตามกระต่ายหรือกวาง แต่กำลังตามหา
น้องสาวของตัวเอง

นี่ก็ผ่านมาเกือบหนึ่งวันแล้วนับตั้งแต่ทั้งคู่เห็นรอยเท้าชุดล่าสุด ความ
จริงที่ไม่มีใครกล้าเอื้อมเอ่ยเริ่มกระจ่างชัดขึ้นเรื่อยๆ ท่ามกลางความเงิบงัน
คลาร์กถึงกับรู้สึกว่าการจริงซื่อนั้นกำลังกดทับอยู่บนหน้าอกของเธอ

พวกเขาคลาดกับอ็อกเทเวียอย่างสิ้นเชิงแล้ว

เบลลามีหยุดบนยอดเนิน คลาร์กเดินตามไป ทั้งคู่ยืนห่างจากผาเพียง
สองถึงสามเมตร พื้นเบื้องล่างเป็นเนินชันทอดสู่พื้นน้ำใสวับ พระจันทร์
ด้านบนกลมโตสุกสว่าง อีกดวงสะท้อนอยู่บนผิวน้ำสั่นกระเพื่อม

“สวยจัง” เบลลามีพูดโดยไม่หันมามองเธอ น้ำเสียงแผ่วแว่วเย้ยหยัน
คลาร์กเอามือแตะแขนเบลลามี เขาสะดุ้ง แต่ก็ไม่ได้ผลอะไร “พนันว่า
อ็อกเทเวียก็คงคิดแบบเดียวกัน เราควรจะลงไปดูใหม่ว่ามันมีร่องรอยของ...”
คลาร์กหยุดกลางคัน ไขว่คว้าอยู่ดีๆ อ็อกเทเวียก็ออกมาเดินเล่นในป่าเสียที่ไหน
ถึงจะไม่มีใครพูดออกมาตรงๆ แต่การหายตัวไปอย่างกะทันหันของอ็อกเทเวีย
กับรอยเท้าที่บ่งบอกว่าเธอถูกจู่โจมกระชากลากถุนั้น...หมายความว่าเธอถูก จับ
ตัวไป

แต่ใครกันล่ะ คลาร์กนึกถึงต้นแอ๊ปเปิ้ลอีกครั้ง แล้วก็ตัวสั้น

เบลลามีก้าวไปข้างหน้าสองสามก้าว “ตรงนี้ดูไม่ค่อยชันเท่าไรนะ”
เขาพูดพลางเอื้อมมาจับมือเธอ “ไปกันเถอะ”

ทั้งคู่ไม่มีใครพูดอะไรขณะปีนลงไปตามพื้นลาด คลาร์กเหยียบแอ่งโคลน
แล้วลื่นพรวด เบลลามีจับมือเธอแน่นกว่าเดิมเพื่อช่วยให้เธอทรงตัว ทันที
ที่ลงมาถึงพื้นราบ เขาก็ปล่อยมือแล้ววิ่งเหยาะๆ ไปหาน้ำเพื่อตรวจหารอยเท้า
ตรงริมฝั่ง

คลาร์กยังคงยืนเพ่งมองทะเลสาบอยู่ตรงนั้นขณะที่ความอัศจรรย์ใจ
เข้ามาแทนที่ความเหนื่อยล้าในแขนขา ผิวน้ำราบเรียบดูผิวกระจก และ

ภาพสะท้อนของพระจันทร์ที่อยู่บนนั้นก็ดูเหมือนอัญมณีเม็ดหนึ่งซึ่งถูกล็อกเอาไว้ในตู้ใส่ที่เธอเคยเห็นในศูนย์แลกเปลี่ยน

เบลลามีหันกลับมา สีหน้าของเขาก็ดูเหนื่อยอ่อน เขาดูเหมือนใกล้จะยอมแพ้ “เราควรจะพักกันได้แล้วมั้ง” เขาว่า “ถ้าไม่มีร่องรอย มันก็ไม่มีประโยชน์ที่เราจะออกไปเดินสะเปะสะปะในความมืด”

คลาร์กพยักหน้าแล้วสลดสัณนิษฐานลงบนพื้นก่อนจะชูแขนขึ้นเพื่อยึดเส้นยึดสาย เธอเหนื่อยล้า เหงื่อโชก ตามเนื้อตัวยังเปรอะไปด้วยคราบขี้เถาที่หมักหมมมาหลายวัน หญิงสาวอยากชำระมันออกไปเต็มที่

เธอค่อยๆ เดินไปที่ทะเลสาบแล้วคุกเข่าลงตรงริมฝั่งพลาเงาปลายนิ้วแตะผิวน้ำ ตอนที่มาถึงโลกใหม่ๆ เธอพากเพียรที่จะกรองน้ำดื่มให้อาบให้สะอาด เผื่อว่ามันจะมีเชื้อแบคทีเรียที่ปนเปื้อนสารกัมมันตภาพรังสี แต่ตอนนี้เธอไม่มีไอโอดีนเหลืออยู่อีกแล้ว และหลังจากได้เห็นเปลวเพลิงคร่าชีวิตเพื่อนรักของเธอไประหว่างที่เธอถูกแฟนเก่ายื้อตัวเอาไว้ น้ำในทะเลสาบก็ดูเหมือนจะกลายเป็นปัญหาข้อเล็กที่สุดสำหรับเธอ

คลาร์กถอนหายใจยาวๆ และหลับตา ปลดปล่อยความตึงเครียดสลายไปพร้อมลมหายใจในอากาศสดชื่น

เธอลุกขึ้นแล้วหันไปมองเบลลามี เขายืนนิ่ง สายตาจับจ้องทะเลสาบด้วยความเคร่งเครียดจนคลาร์กอดสู่นะทานไม่ได้ สัญชาตญาณแรกของเธอคือการปลื้มตัวออกไปเพื่อให้เขาได้อยู่ตามลำพัง แต่แล้วแรงกระตุ้นอีกอย่างก็เข้ามาแทนที่ รอยยิ้มซุกซนปรากฏบนใบหน้าของหญิงสาว

จู่ๆ เธอก็ดึงเสื้อคลุมเหนือออกทางศีรษะ สลัดรองเท้าบูตทิ้ง และก้าวออกจากทางเงาเบื้องนี้เถา คลาร์กหมุนตัวขวับและนึกอยากให้เห็นสีหน้าของเบลลามีตอนที่เขามองดูเธอเดินลงไปในทะเลสาบโดยมีแค่เสื้อชั้นในกับกางเกงในเสี้ยวจริงๆ

น้ำเย็นกว่าที่คิด เธอเริ่มรู้สึกวูบวาบตามเนื้อตัวโดยไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะอากาศตอนกลางคืนหรือเพราะสายตาของเบลลามีที่กำลังจับจ้องเธอ

อยู่กันแน่

เธอแหวกน้ำไปข้างหน้าพร้อมกับร้องเสียงแหลมเมื่อน้ำหมุนวนอยู่รอบป่า บนอาณานิคมนั้นมีน้ำน้อยเกินกว่าที่จะเอามาใช้อาบแช่ และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่คลาร์กรับรู้ความรู้สึกว่าการที่ทั้งร่างอยู่ในน้ำนั้นมันเป็นอย่างไร เธอทดลองยกเท้าขึ้นจากโคลนและพยายามลอยตัว การทำเช่นนี้ให้ความรู้สึกมีพลังและเปราะบางในคราวเดียวกันอย่างน่าประหลาด เป็นเวลาครู่หนึ่งที่เธอลืมไปว่าเพื่อนรักของเธอถูกเปลวไฟคร่าชีวิตไป ลืมไปว่าเธอกับเบลลามีหาร่องรอยของอ็อกเทเวียไม่เจอ ลืมไปจนหมดสิ้นว่าชุดว่ายน้ำแบบเฉพาะกิจนี้จะใสแจ๋วจนมองเห็นทะลุได้ยามขึ้นจากน้ำ

“ฉันว่ารังสีคงจะทำให้สมองเธอเพี้ยนไปแล้วแหละ”

คลาร์กเอี้ยวตัวไปเห็นเบลลามีกำลังมองเธอด้วยความประหลาดใจปนขบขัน รอยยิ้มवादคีตคุนตาของเขาหันกลับมาอีกครั้ง

เธอหลับตา สูดหายใจลึก มุดลงไปได้น้ำ แล้ววินาทีต่อมาก็โผล่ขึ้นมาหัวเราะขณะที่น่าไหลรินลงมาตามใบหน้าเป็นสาย “ไม่เห็นเป็นอะไรเลย”

เบลลามีก้าวมาข้างหน้า “สรุปคือหัวสมองนักวิทยาศาสตร์ของเธอรู้ด้วยสัญชาตญาณว่าน้ำตรงนี้มีมลพิษภัยอย่างนั้นสินะ”

คลาร์กส่ายหน้า “เปล่า” เธอชูมือข้างหนึ่งขึ้นมาแล้วทำเป็นตรวจสอบน้ำอย่างออกท่าออกทาง “ตอนที่เรากำลังคุยกันอยู่ที่นี่ ฉันอาจจะม่ครีบหรือเหงือกปลางอกขึ้นมาก็ได้นะ”

เบลลามีผงกศีรษะพร้อมแสวงตีสีหน้าเคร่งเครียด “เอาเถอะ ถ้าเธอม่ครีบงอกขึ้นมาจริง ๆ ฉันสัญญาว่าจะไม่รังเกียจก็แล้วกัน”

“โอ้ เชื่อหัวฉันได้เลยว่าฉันจะไม่ยอมเป็นมนุษย์กลายพันธุ์คนเดียวแน่ๆ”

เบลลามีเลิกคิ้วข้างหนึ่ง “หมายความว่ายังไง”

คลาร์กประจบมือ ตักน้ำขึ้นมา แล้วสาดใส่เบลลามีพลางหัวเราะชอบใจ “ที่นี้นายก็ต้องม่ครีบเหมือนฉันแล้วละ”

“เธอไม่น่าทำอย่างนั้นเลยนะ” เสียงของเบลลามีทุ้มต่ำน่ากลัว รูปหนึ่ง คลาร์กคิดขึ้นมาว่าเธอคงจะทำให้เบลลามีโมโหจริงๆ เข้าไปแล้ว แต่แล้วเขาก็จับชายเสื้อของตัวเองและถอดมันออกอย่างรวดเร็ว

พระจันทร์นั้นทั้งดวงโตและเจิดจ้าจนเธอไม่มีทางมองรอยยิ้มของเบลลามี ผิดไปแน่ๆ ขณะที่เขาเอื้อมมือลงไปปลดกระดุมกางเกง เขาโยนกางเกงทิ้งไปข้างๆ รวากับว่านั่นไม่ใช่กางเกงเพียงตัวเดียวที่เขาอยู่บนดาวเคราะห์ดวงนี้ ขยายยาวๆ ลำสันของเขาดูซีดลงไปเมื่อเทียบกับกางเกงขาสั้นสีเทา คลาร์ก หน้าแดง แต่ก็ไม่หันหนี

เบลลามีลงมาในทะเลสาบแล้วยืนระยะห่างระหว่างเธอกับเขาด้วยการแหวกน้ำอย่างทรงพลังเพียงสองสามครั้ง เขาเคยคิดว่าไปฝึกว่ายน้ำมาแล้วระหว่างเดินสำรวจลำธาร และนี่เป็นครั้งหนึ่งที่เขาไม่ได้โม้เกินจริง

เขาหายลงไปได้ผิวน้ำ นานพอให้คลาร์กรู้สึกกังวลขึ้นมาวูบหนึ่ง แล้วมือของเขาก็เอื้อมมาจับข้อมือของเธอ หญิงสาวร้องว้ายขณะที่เขาหมุนตัว เธอด้วยคิดว่าเขาคงจะสาदनํ้าคื่น แต่เบลลามีก็แค่จ้องมองเธอครู่เดียว ก่อนจะยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาไล่นิ้วไปตามลำคอของเธอ “ยังไม่มีเหงื่อปกปลาณี” เขาเอ่ยเสียงแผ่วเบา

คลาร์กตัวสั่นขณะเงยหน้าขึ้นมองเขา ผมของเขาดูถูกเสยไปข้างหลัง หยดน้ำเกาะพราวทั่วเคราเตียนๆ รอบแนวกรามของเขา ดวงตาสีเข้มของเขา ลุกโชนไปด้วยแววตุนัดผิดจากรอยยิ้มขี้อุ่นประจำตัวของเขาราวเป็นคนละคน เป็นเรื่องยากเหลือเกินที่จะเชื่อว่านี่คือเด็กหนุ่มคนเดียวกับที่เธอเคยเอาแขนโอบอย่างไม่ตั้งใจตอนอยู่ในป่า

บางอย่างในแวตตาของเขาเปลี่ยนแปลงไป แล้วเธอก็หลับตาลง ด้วยแน่ใจว่าเขากำลังจะจูบเธอแล้ว เกิดเสียงสบสาดังขึ้นในดงไม้ เบลลามีหันขวับ “นั่นมันอะไรกัน” เขาถามแล้วผละขึ้นฝั่งโดยไม่รอฟังคำตอบจากคลาร์ก ทั้งเธอไ้ไว้ในน้ำตามลำพัง

คลาร์กมองดูเบลลามีคว้าธนูแล้วหายเข้าไปในเงามืด เธอถอนหายใจ

จากนั้นก็ตำหนิตัวเองในใจว่าทำไมเธอถึงได้โง่อย่างนี้ ถ้าคนที่ทั้งคู่กำลังออกตามหาอยู่คือครอบครัวเธอละก็ เธอเองก็คงจะไม่มาฆีเสียเวลาเล่นน้ำอยู่แบบนี้หรอก เธอเอียงคอไปข้างหลังเพื่อให้หยดน้ำไหลออกไปจากใบหน้าในขณะที่เธอมองดูท้องฟ้าพลางนึกถึงร่างของคนสองคนที่ล่องลอยอยู่ท่ามกลางดวงดาวเหล่านั้น พ่อแม่จะพูดว่าอย่างไรนะถ้าได้มาเห็นเธอในตอนนี้นะ บนดาวเคราะห์ซึ่งทั้งคู่ไผ่ฝันที่จะเรียกว่าบ้านมาตลอด

“เรามาเล่นเกมแอตลาสกันได้ไหมคะ” คลาร์กถามขณะที่โน้มตัวเข้าหาผู้เป็นพ่อเพื่อแอบดูหน้าจอแท็บเล็ต มันเต็มไปด้วยสมการที่ดูซับซ้อนซึ่งคลาร์กยังไม่เข้าใจ แต่จะเข้าใจในสักวันหนึ่ง อีกไม่นานนี่ละ เพราะถึงจะยังอายุแค่แปดขวบแต่เธอก็เริ่มเรียนวิชาพีชคณิตแล้ว พ่อคอราและกลาสส์ได้ยินเรื่องนี้ ทั้งคู่ก็กลอกตาและกระซิบกระซาบเสียงดังว่าคณิตศาสตร์นั้นมันไร้ประโยชน์แค่ไหน คลาร์กพยายามอธิบายว่าถ้าไม่มีคณิตศาสตร์ เราก็คงไม่มีหมอ ไม่มีวิศวกร ซึ่งหมายความว่าเราทุกคนจะต้องตายด้วยโรคร้ายไข้เจ็บทั้งที่สามารถป้องกันได้... ถ้าหากว่าอาณานิคมไม่ได้ระเบิดไปเสียก่อนนะนะ แต่คอราและกลาสส์ก็เพียงแค่หัวเราะและใช้เวลาที่เหลือของวันนั้นไปกับการหัวเราะคิกคักทุกครั้งที่คลาร์กเดินผ่าน

“อีกนาทิตั้งหนึ่งนะ” ผู้เป็นพ่อบอก เขาขมวดคิ้วเล็กน้อยขณะที่เอามือปิดหน้าจอเพื่อจัดเรียงสมการใหม่ “พ่อแค่ต้องทำอันนี้ให้เสร็จก่อน”

คลาร์กยื่นหน้าไปใกล้แท็บเล็ต “ให้หนูช่วยไหมคะ ถ้าพ่ออธิบายให้หนูฟัง หนูว่าหนูต้องคิดส่วนที่ยากๆออกแน่”

เขาหัวเราะแล้วขยี้ผมเธอ “พ่อก็แน่ใจว่าลูกต้องทำได้แน่ แต่แค่นั่งอยู่ตรงนี้เฉยๆ ลูกก็ช่วยพ่อได้แล้ว ลูกช่วยเตือนพ่อว่าทำไมงานวิจัยของเราถึงได้สำคัญนัก” เขายิ้ม ปิดโปรแกรมที่ใช้ทำงานและเปิดแผนที่แอตลาสขึ้นมา เหนือโซฟามีภาพลูกโลกสามมิติปรากฏขึ้น

คลาร์กเอานิ้วปิดอากาศแล้วลูกโลกก็หมุนตาม “นี่คือที่ไหนคะ” เธอถาม

พลางชี้ไปที่เส้นขอบของประเทศขนาดใหญ่

พ่อเธอหยีตา “ไหนดูซิ...นั่นคือซาอุดีอาระเบีย”

คลาร์กเอานิ้วจิ้มไปที่รูปนั้น มันเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินและมีคำว่า นิวเมกกะปรากฏขึ้น

“อ้า ใช่แล้ว” พ่อของเธอว่า “อันนั้นเปลี่ยนชื่อมาแล้วตั้งหลายครั้งก่อนมหาภัยพิบัติ” เขาหมุนทรงกลมแล้วชี้ไปยังประเทศยาวๆ แคบๆ ที่อยู่อีกฝั่งของลูกโลก “แล้วอันนี้ล่ะ”

“ชิลี” คลาร์กตอบเสียงมั่นใจ

“จริงหรือ พ่อว่าในนั้นมันก็อุ่นดีออก”

คลาร์กกกลอกตา “พ่อคะ พ่อจะเล่นมุกนี้ทุกครั้งที่เราเล่นเกมกันเลยหรือ”

“ทุก ครั้ง เลย” เขายิ้มแล้วอุ้มคลาร์กไปนั่งตัก “อย่างน้อยก็จนกว่าพวกเราจะไปอยู่บนประเทศชิลีกันจริงๆ เพราะถึงตอนนั้น มุกนี้ก็คงเก่าแล้วละ”

“เดวิด” แม่ของคลาร์กส่งเสียงเตือนมาจากห้องครัวขณะที่เธอกำลังนึกโปรตีนแพ็คเพื่อเอาไปผสมกับกะหล่ำเรือนกระจก เธอไม่ชอบเลยเวลาที่พ่อของคลาร์กพูดติดตลกเกี่ยวกับการลงไปที่โลก เพราะตามงานวิจัยของเธอแล้วกว่าดาวเคราะห์ดวงนั้นจะปลอดภัยก็ต้องใช้เวลาอีกอย่างน้อยหนึ่งร้อยปี

“แล้วคนล่ะคะ” คลาร์กถาม

พ่อเอียงศีรษะ “ลูกหมายความว่ายังไง”

“หนูอยากจะทำให้คนอาศัยอยู่ที่ไหนกัน ทำไมบนแผนที่ถึงไม่มีอาร์เจนตินา”

พ่อของเธอยิ้ม “พ่อกลัวว่าเราจะไม่มีแหล่งข้อมูลอะไรที่ลงรายละเอียดถึงขนาดนั้น หรือคนนั้นก็อาศัยอยู่ทั่วแหละ” เขาได้นิ้วไปตามเส้นหยักบนแผนที่ “พวกเขาอาศัยอยู่ริมมหาสมุทร...พวกเขาอาศัยอยู่บนภูเขา...ในทะเลทราย...ตามริมแม่น้ำ”

¹Chile ออกเสียงคล้ายคำว่า chill ที่แปลว่า “เย็น”

“แล้วทำไมพวกเขาถึงไม่ทำอะไรเลยล่ะคะตอนที่เกิดมหากภัยพิบัติขึ้น”

แม่ของเธอเดินมานั่งบนโซฟาด้วย “มันเกิดขึ้นเร็วมากจ้ะ” ผู้เป็นแม่พูดขึ้นหลังจากนั่งลงแล้ว “แล้วบนโลกก็ไม่มีที่ที่มนุษย์จะไปหลบซ่อนจากรังสีพวกนั้นได้ด้วย แม่คิดว่าชาวจีนได้สร้างโครงสร้างอะไรสักอย่างไว้ตรงนั้นนะ” ผู้เป็นแม่ลากนิ้วขยายภาพและชี้ไปที่ผังขวาของแผนที่ “แล้วก็มีคนพูดถึงอะไรบางอย่างที่อยู่ใกล้ๆ ฐานการเมล็ดพันธุ์พืชตรงนี้ด้วย” แม่ของเธอไล่นิ้วไปตามขอบบนของแผนที่

“แล้วภูเขาเวเทอร์ล่ะ” ผู้เป็นพ่อถาม

แม่ของคลาร์กปัดๆ เลื่อนๆ ลูกโลก “นั่นมันน่าจะอยู่ในเวอร์จิเนียใช่ไหม”

“ภูเขาเวเทอร์คืออะไรหรอคะ” คลาร์กถามพร้อมกับโน้มตัวเข้าไปดูใกล้ๆ

“หลายปีก่อนเกิดมหากภัยพิบัติ รัฐบาลสหรัฐฯ ได้สร้างหลุมหลบภัยใต้ดินเอาไว้เผื่อหากมีสงครามนิวเคลียร์เกิดขึ้น ซึ่งเหมือนไม่จำเป็นไปได้อ่ะ แต่พวกเขาก็ต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อปกป้องประธานาธิบดี...ที่เป็นเหมือนกับสมุหนายกของเรานี้ละ” แม่อธิบาย “แต่พอระเบิดลงจริงๆ ก็ไม่มีใครไปถึงที่นั่นทัน แม้แต่ประธานาธิบดีเองก็ตาม ทุกอย่างมันเกิดขึ้นโดยที่เราตั้งตัวไม่ทัน”

คำถามอันชวนให้ใจเสียข้อหนึ่งกระเด็นกระดอนไปมาท่ามกลางความคิดอันยุ่งเหยิงอื่นๆ ในหัวคลาร์ก “มีคนตายไปเท่าไรกันคะ หลายพันรีเปลา”

พ่อของเธอถอนหายใจ “หลายพันล้านเลยละ”

“หลายพันล้าน?” คลาร์กลุกขึ้นยืนแล้วเดินเตาะเตาะไปที่หน้าต่างกลมบานเล็กๆ ซึ่งเต็มไปด้วยดวงดาว “ตอนนี้คนพวกนั้นจะอยู่บนนั้นกันแล้วรีเปลาละ”

แม่เดินเข้ามาแล้วเอามือวางบนไหล่ของคลาร์ก “ลูกหมายความว่ายังไง”

“ก็สวรรค์น่าจะอยู่ที่ไหนสักแห่งในอวกาศไม่ใช่หรอคะ”

แม่บีบไหล่คลาร์ก “แม้ว่าสวรรค์จะอยู่ได้ทุกที่ตามแต่จินตนาการของเรานั้นละ แม่คิดว่าตลอดว่าสวรรค์ของแม่คงจะอยู่บนโลก ที่ไหนสักแห่งในป่าเต็มไปด้วยต้นไม้”

คลาร์กสอดมือเข้าไปจับมือแม่ “จ้ะสวรรค์ของหนูก็จะอยู่ที่นั่นเหมือนกัน”

“ฉันพ่อก็รูแล้วว่าตรงประตูสวรรค์เขาจะเปิดเพลงอะไรกัน” พ่อหัวเราะ
แม่ของเธอหมุนตัวกลับมา “เดวิด คุณอย่าเปิดเพลงนั้นขึ้นมาอีกเชียวนะ”
แต่ก็สายไปแล้ว เพลงดังออกมาจากลำโพงที่ฝังอยู่บนผนัง คลาร์กยิ้มแป้น
ขณะที่ได้ยินประโยคแรกของเพลง *เฮเวนอิสอะเพลสออนเอิร์ธ*²

“เอาจริงหรือ เดวิด” แม่ของเธอเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง

พ่อของเธอหัวเราะแล้วกระโดดไปจับมือกับทั้งคู่ ทั้งสามคนหมุนตัวไป
รอบห้องนั่งเล่น พวกเขาร้องเพลงโปรดของผู้เป็นพ่อ

“คลาร์ก!” เบลลามีปรากฏตัวออกมาจากแนวต้นไม้แล้ว เขาหอบหายใจ
ตอนนั้นมันมืดเกินกว่าจะเห็นสีหน้าของเขาได้ถนัด แต่เธอก็รับรู้ถึงความ
ร้อนรนในน้ำเสียงนั้นได้ “มาดูนี่เร็ว!”

คลาร์กเดินแหวกน้ำไปอย่างเงอะงะ เธอไปถึงริมฝั่งที่เป็นดินโคลน และ
ก็ลื่นไปเลยว่าตัวเองแทบจะไม่ได้ใส่เสื้อผ้า เธอออกวิ่งโดยไม่สนใจก้อนหิน
ที่อยู่ใต้เท้าเปล่าเปลือยกับอากาศที่ติดกาศเย็นยะเยือกบาดผิว

เบลลามีกำลังคุกเข่าอยู่บนพื้น พร้อมกับเพ่งมองไปยังอะไรบางอย่าง
ที่คลาร์กดูไม่ออก

“เบลลามี!” เธอเรียก “นายไม่เป็นไรนะ แล้วเมื่อกี้มันเสียงอะไรกัน”

“ไม่มีอะไร คงจะนกหรืออะไรสักอย่างละมั้ง แต่ดูนี่สิ นี่เป็นรอยเท้า”
เขาชี้ไปที่พื้น และรอยยิ้มของเขาก็ทอประกายแห่งความหวังเจิดจ้า “ต้อง
เป็นของอ็อกเทเวียแน่ ฉันมั่นใจ เราเจอร่องรอยแล้ว”

ความโล่งอกแผ่ซ่านไปทั่วตัวคลาร์กขณะที่เธอคุกเข่าลงดูร่องรอยนั้น
ให้ชัดๆ ห่างออกไปสองสามเมตรดูเหมือนจะมีกรอยหนึ่งอยู่ในหอย่อมโคลน
ทั้งสองรอยยังดูใหม่อยู่มาก เหมือนกับอ็อกเทเวียเพิ่งจะเดินผ่านจุดนี้ไปเพียง
แค่ไม่กี่ชั่วโมง แต่ก่อนที่คลาร์กจะทันได้ตอบอะไร เบลลามีก็ลุกขึ้นยืน ดึง

²“Heaven is a place on Earth” อาจแปลได้ว่า “สวรรค์คือสถานที่บนโลก”

คลาร์กลุกขึ้นตาม แล้วจูบเธอ

ตัวเขายังคงเปียกชุ่มจากการลงไปในทะเลสาบ เขาเอาแขนโอบเอวเธอ ผิวเนื้อชั้นๆของเธอแนบชิดร่างเขา เป็นเวลาครู่หนึ่งที่โลกรอบกายทั้งกลุ่มสลายหายไป เหลือเพียงเบลลามี...ลมหายใจอุ่นๆของเข และรสชาติของริมฝีปากคู่ นั้น เขาเลื่อนมือทั้งสองข้างจากเอวเธอไปยังบั้นเอว แล้วคลาร์กก็ตัวสั่นจู่ๆ เธอก็ตระหนักขึ้นมาอย่างแจ่มชัดว่าเธอกับเบลลามีต่างก็อยู่ในชุดชั้นในที่เปียกโชก

สายลมเย็นไล่ผ่านเรือนยอดใบ และเริงระบำผ่านต้นคอของคลาร์ก เธอตัวสั่นวาบขึ้นมามากครั้ง เบลลามีผละออกจากริมฝีปากของเธออย่างช้าๆ “หนาวจนตัวแข็งเลยละสิ” เขาพูดพลางเอามือถูหลังเธอขึ้นๆลงๆ

คลาร์กเอียงศีรษะน้อยๆ “นายใส่เสื้อผ้าน้อยกว่าฉันอีก”

เบลลามีไล่น้ำขึ้นไปตามแขนของเธอ แล้วดึงสายบราเปียกๆของเธอเล่นเป็นชิงหยอกเย้า “ถ้ามันขัดใจเธอนักละก็ เรามาจัดการเรื่องนั้นกันได้นะ”

คลาร์กยิ้ม “ฉันว่ามันอาจเป็นความคิดที่ดีนะ ถ้าเราจะใส่เสื้อผ้าเพิ่มก่อนที่จะเดินตามรอยเท้าเข้าไปในดงไม้กันต่อ” ถึงเธอไม่คิดว่ารอยเท้าพวกนี้จะเลือนหายไปในเวลาแค่คืนเดียว แต่หญิงสาวก็รู้ดีว่าถ้าเบลลามีได้พบรอยเท้าแล้ว เขาก็คงไม่อยากจะหยุดหรอก

เขามองคลาร์ก “ขอบใจนะ” เขาโน้มตัวเข้าไปจูบเธออีกครั้งก่อนจะจุมมือเธอไปที่ริมแม่น้ำ

ทั้งคู่ใส่เสื้อผ้าน้อยอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็เก็บสัมภาระแล้วมุ่งหน้ากลับเข้าไปในดงไม้ซึ่งเต็มไปด้วยเงามืด รอยเท้าที่เดินตามได้ง่ายก็จริง แต่เบลลามีก็มักจะมองเห็นรอยต่อไปก่อนคลาร์กอยู่ดี การล่าสัตว์ทำให้สายตาของเขาเฉียบคมขึ้นหรือเปล่าล่ะ หรือว่านั่นเป็นเพราะความร้อนรนของเขาเกินไป “ลืมเรื่องเหยือกปลาไปได้เลย เพราะฉันคิดว่านายมีสายตาสำหรับมองในที่มืดแล้วละ” เธอตะโกนบอกตอนที่เขาพุ่งไปหารอยเท้าอีกรอยซึ่งเธอยังไม่ทันจะเห็นเลยด้วยซ้ำ แน่ละว่าคลาร์กตั้งใจพูดติดตลก แต่แล้วก็ต้องขมวดคิ้ว

เห็นได้ชัดว่าระดับรังสีบนโลกไม่ได้สูงอย่างที่เธอเคยหวาดกลัว ที่จริงนั่นก็ไม่ได้หมายความว่าทั้งคู่จะปลอดภัยแล้วอยู่ดี เพราะพิษจากรังสีระดับต่ำนั้นอาจใช้เวลาถึงหลายสัปดาห์กว่าจะแสดงร่องรอยออกมา โดยที่เซลล์ของทั้งคู่จะเริ่มเสื่อมสภาพไปก่อนแล้ว เท่าที่เธอรู้ นั่นคือเหตุผลที่ยังไม่มียานถูกส่งลงมาเพิ่ม และหากสภาไม่ได้ตัดสินใจว่าโลกปลอดภัย...เพราะข้อมูลทางชีวภาพจากกลุ่มหนึ่งร้อยได้พิสูจน์แล้วว่ามันยังไม่ปลอดภัยสัก

หัวใจของเธอเต้นรัว คลาร์กก็ลงมือไปมองเครื่องตรวจจับที่รัดอยู่รอบข้อมือแล้วนับจำนวนวันที่พวกเขาลงมาบนโลก เธอเงยหน้ามองดวงจันทร์ซึ่งคืนนี้ปรากฏให้เห็นสามในสี่ส่วน ในคำคืนอันเลวร้ายคืนแรกวันที่พวกเขาตกลงสู่พื้นโลก พระจันทร์เป็นเสี้ยวสีซีดๆ เธอรู้สึกวูบในท้องเมื่อนึกถึงข้อความสำคัญในงานวิจัยของพ่อแม่เธอ วันที่คนไข้จะป่วยหนักที่สุด วันที่ยี่สิบเอ็ด

“ฉันคุ้นเคยกับการมองหาอะไรๆ ในความมืดนะ” เบลลามิที่อยู่ข้างหน้าพูดโดยไม่ได้สนใจความกังวลของเธอ “ตอนอยู่บนอาณานิคม ฉันเคยลักลอบเข้าไปในพื้นที่เก็บของร้าง ส่วนใหญ่ไม่มีไฟฟ้าใช้แล้ว”

คลาร์กสะดุ้งเมื่อถูกกึ่งไม้สะกิดขา “นายไปทำอะไรในที่แบบนั้น” เธอถามพร้อมกับปิดความกังวลทิ้งไปก่อน ถ้ามีใครเริ่มแสดงออกถึงอาการของการถูกพิษรังสีสักก็ พวกเขาก็ยังมียาที่อาจจะช่วยได้ ถึงแม้จะมีจำนวนแค่เพียงน้อยนิดก็ตาม

“อะไหล่เครื่องจักรเก่าๆ สิ่งทอ ของโบราณทำบนโลกชิ้นแปลกๆ... อะไรก็ได้ที่มีค่าพอให้อาไปแลกเปลี่ยนที่ศูนย์” เขาพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ แต่เธอได้ยินคำแห่งความตึงเครียดอยู่ในนั้น “ตอนอยู่ศูนย์รับเลี้ยง อ็อกเทเวียไม่ค่อยได้กินอาหารอย่างเพียงพอ ฉันเลยต้องหาวิธีเพิ่มดั้มป็นส่วนอาหาร”

คำสารภาพนั้นดึงคลาร์กออกมาจากห้วงความคิด หัวใจของเธอปดรัว เมื่อนึกภาพเด็กหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าเธอคนนี้นยามที่เขายังเป็นเด็กตัวเล็กๆ อยู่คนเดียวในความมืดของพื้นที่เก็บของซึ่งเหมือนโพรงถ้ำขนาดใหญ่ “เบลลามิ”

เธอพูดขึ้น เธอพยายามนึกหาคำพูดที่เหมาะสม แต่แล้วก็ชะงักไปเมื่อเหลือบไปเห็นประกายบางอย่างหลังแมกไม้มืดดำ เธอรู้ว่าเธอควรจะไปต่อ ทั้งคู่ไม่มีเวลาให้เสียมากไปกว่านี้แล้ว แต่ถึงอย่างนั้น ประกายวูบวามันนั้นก็หยุดคลาร์กไว้จนได้

“เบลลามี มาดูนี่สิ” เธอหมุนตัวแล้วเดินเข้าไปหาประกายนั้น

มีบางอย่างอยู่บนพื้น กระจัดกระจายอยู่รอบๆ รากขนาดใหญ่ของต้นไม้ คลาร์กก้มตัวลงไปมองใกล้ๆ และเห็นว่ามันเป็นโลหะ เธอสูดหายใจลึก ยื่นมือออกไป และไล่นิ้วไปตามชิ้นส่วนยาวๆ ที่บิดเบี้ยว นั่นมันจะเป็นส่วนประกอบของอะไรไปได้ล่ะ แล้วมันมาอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร ในดงไม้กลางป่าแบบนี้

“คลาร์ก” เบลลามีตะโกนเรียก “เธออยู่ไหนนะ”

“ฉันอยู่ตรงนี้” คลาร์กตะโกนตอบ “นายต้องมาดูนี่นะ”

เบลลามีโผล่มาอยู่ข้างๆ เธออย่างไร้สุ้มเสียง “เกิดอะไรขึ้น” เขาหอบหายใจหนักหน่วง ในน้ำเสียงแฝงความหงุดหงิด “เธอจะเดินแยกไปเฉยๆ แบบนี้ไม่ได้ล่ะ เราต้องอยู่ใกล้กันเอาไว้”

“ดูสิ” คลาร์กหยิบชิ้นส่วนโลหะนั้นขึ้นมาส่องใต้แสงจันทร์ “ของชิ้นนี้มันรอดมาจากมหาภัยพิบัติได้ยังไงกัน”

เบลลามียื่นถ้ำน้ำหนักไปมา “ไม่มีเบาะแสเลย” เขาว่า “ที่นี่เราจะไปกันต่อไฉนยัง ฉันไม่อยากทำรอยเท้าหายอีกนะ”

คลาร์กกำลังจะวางชิ้นส่วนแปลกประหลาดนั้นลงกับพื้น แต่แล้วเธอก็เห็นตัวอักษรอันคุ้นเคยสลักอยู่บนผิวโลหะ **ทีจี** ทริลเลียนกาแล็กติก “โอ้พระเจ้า” เธออุทาน “นี่มาจากอาณานิคม”

“อะไรนะ” เบลลามีคุกเข่าลงข้างๆ เธอ “มันต้องเป็นชิ้นส่วนของยานลึไซ้ใหม่”

คลาร์กส่ายหน้า “ฉันไม่คิดว่ำนั่นนะ เพราะตอนนี้เราต้องอยู่ห่างจากค่ายมาสักหกกิโลเมตรได้ ไม่มีทางเลยที่ของชิ้นนี้มันจะเป็นซากยานจากการตก” *อย่างน้อยก็ไม่ใช่การตกของเรา*

จู่ๆ คลาร์กก็รู้สึกหัวหมุนไปหมด เหมือนกำลังอยู่กึ่งกลางระหว่างความทรงจำกับความฝัน “มีเศษชิ้นส่วนอื่นๆ ตกอยู่อีก บางทีมันอาจจะเป็นอย่างที่...” จู่ๆ เธอก็ร้องลั่นเมื่อรู้สึกเจ็บแปลบที่แขนขวา

“คลาร์ก เธอเป็นอะไรี่เปล่า”

เบลลามีเอาแขนโอบเธออยู่ แต่เธอไม่สามารถหันไปมองเขาได้ ดวงตาของเธอจ้องไปทีอะไรบางอย่างบนพื้น

อะไรบางอย่างที่ยาว ดำมืด เรียวบาง และเลื้อยขยุกขยิก

เธอพยายามจะชี้ให้เบลลามีดูสิ่งมีชีวิตตัวนั้น แต่แล้วก็พบว่าเธอขยับตัวไม่ได้ “คลาร์ก! เธอเป็นอะไรไป” เขาตะโกนถาม

คลาร์กอ้าปาก แต่ไม่มีเสียงออกมา เธอเริ่มรู้สึกแน่นหน้าอก แขนก็ร้อนผ่าวราวเปลวไฟ

“โอ้ บ้าเอ๊ย” เธอได้ยินเสียงเบลลามี แต่ตอนนี้เธอมองไม่เห็นเขาแล้ว โลกที่อยู่รอบตัวเริ่มหมุน ดวงดาว ท้องฟ้า และต้นไม้ใบไม้ ม้วนวนไปสู่ความมืด ความร้อนที่แสนวาบขึ้นมาจากแขนนั้นเลือนรางไปแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเลือนรางไป เธอล้มลงภายหลังฟังเบลลามี จากนั้นก็รู้สึกว่าร่างถูกยกลอยขึ้น รู้สึกไร้น้ำหนักเหมือนตอนอยู่ในทะเลสาบ ไร้น้ำหนักเหมือนพ่อแม่ของเธอในตอนนั้น

“คลาร์ก อยู่กับฉันก่อน” เบลลามีตะโกนเรียกมาจากที่ไหนสักแห่งซึ่งอยู่ไกลออกไป ความมืดเริ่มแผ่เข้ามาโอบรอบตัวเธอ ห่อหุ้มแขนขาของเธอเอาไว้ในหมู่ดาว

จากนั้นก็มีความเงียบงัน